Ч. 88 Субота 20 цьвітня (2 мая) 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Реформа виборча.

(Засїдане Палати послів з дня 27. цьвітня).

Спосіб вибору.

Сего засїданя станув на порядку дневнім арт. 2. закона, установляючого спосіб вибору. До того артикулу предложили пос. Брзорад і товариші вотум меншости, після котрого у всїх клясах виборчих мають бути безпосередні вибори. Пос. Брзорад мотивуючи се внесене доказував, що кожда громада має бути місцем вибору. Він ставив слїдуючу поправку: „В куриї громад сїльских і в загальній куриї єсть кожда громада місцем вибору".

Пос. Форманек заявив, що єго партия також і з национального становища єсть за безпосередними виборами, особливо же домагає ся того в загальній клясї виборців. Хоч би й постановлено лишити ухвалу безпосередних виборів і краєвим соймам, то бесїдник не думає, що якийсь сойм схоче їх завести зі взгляду на меншість. — Пос. Кравс поставив внесене, що яко основу до установленя поодиноких місць вибору треба взяти мале віддалене н. пр. 5 кільометрів.

Пос. Кронаветтер сказав, що посереднє право вибору єсть причиною для всїлякої продайности. Бесїдник полемізував з пос. Дїдушицким і сказав: Коли хтось має виконувати право виборче, то длячого має то робити через опікуна. Ми того не розуміємо, наші мозки, бачите, инакше зорґанізовані, як у лицарів, нам бракує потрібного алюмінїюм. Аж тепер знаємо, що пани від перегонів та ловецкого шпорту лиш самі одні мають потрібний до того мозок, а що нїхто не має права до нїчого, до чого менше уздібнений, то мусимо, як то раз сказав кн. Ліхтенштайн, мати уроджених проводирів народу. Всесьвітна історія показує, що як-раз в найнизших верствах народу знаходять ся найлїпші, найкрасші, найблагороднїйші сили. Хто робив найлїпше підчас французскої революциї? Хто були маршалки Наполеона? Паробки дровоуби і мелничуки. Хто були ті великі правники в часах революциї? Може лицарі з родової аристократиї? — Бесїдник запитує наконець правительство, чи оно схоче взяти ся до того, щоби по ухваленю реформи виборчої, в поодиноких соймах були ухвалені безпосередні вибори.

Пос. Пешка заявив, що виборцї з громад сїльских домагають ся від многих лїт безпосередних виборів. Він і часть єго полїтичних приятелїв будуть голосувати за Брзорада внесенем меншости. Коли-ж би внесене меншости не було ухвалене, то будуть голосувати за внесенем комісиї. — Пос. Кайзер промавляв за тим, щоби в куриї громад сїльских заведено безпосередні вибори, а що до загальної куриї виборчої, то нехай сойми рішать, чи в їх краю мають бути заведені посередні, чи безпосередні вибори.

Пос. Єнджейович заявив, що єго партия буде з принципіяльних і автономістичних взглядів голосувати за арт. 2 і що коли-б та постанова не була принята, то она буде мусїла змінити своє становище до цїлого проєкту. Безпосередні вибори не суть консеквенциєю загального права виборчого. Хочемо щиро і честно розширеня права виборчого — казав бесїдник, але не можемо годитись на такі оклики, як рівне і безпосереднє право виборче. Бесїдник полемізував відтак з пос. Кравзом і протестував проти єго висказів. Кожде слово дра Кравза — казав він — було оскорбленем і неправдою. Ми чуємо ся Поляками, але також і приналежними до Австриї та не даємо нїкому права сумнївати ся о нашій льояльности, або навіть о „льояльности, доки аж не станемо ситі". Наконець заявив бесїдник, що він і его партия на случай ухваленя внесеня Брзорада будуть голосувати против цїлого закона.

Становище правительства.

Президент мінїстрів гр. Бадені: В дотеперішнїй дискусиї виведено на мій погляд важкі арґументи як за так і против. Позволите, що я того не буду ширше розбирати, лиш зроблю з того висновок. Справи посередних і безпосередних виборів не можна всюди і серед всяких обставин однаковим способом залагодити. Треба радше під сим взглядом поставити ся на становище фактичних обставин. То єсть і становище, яке займає правительство. Фактом єсть, що після всїх наших установ краєвих вибори в куриї громад сїльских відбувають ся посередно. Можна всїляко судити о одним або другим способі вибору, але то признасть кождий, що розширенє права виборчого, а з ним і розширенє округів виборчих само про себе не єсть ще причиною до скасованя посередних, а заведеня безпосередних виборів. Я гадаю, що можна як-раз противно казати і доказати. Годі-ж в новій клясї виборчій заводити безпосередні вибори, а куриї громад сїльских лишити вибори посередні. В сїй хвили треба так поставити питане

---

61)

БЕН ГУР.

ОПОВІДАНЄ З ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

ЛЮДВИКА ВОЛЛЕСА.

(Дальше.)

Минуло пів години, минула година, а товпа все ще переходила попри Бен Гура і єго товаришів: жиди з Лібії, з Єгипту і з Риму, жиди зі всїх країв Вхсоду і Заходу; всї племена ізраїльскі і всї народи сьвіта мали там своїх заступників; ішли пішки, їхали на конях і верблюдах, казали ся нести на ношах; хоч всїляко були поубирані, а все-таки було видко по них, ту однаковість, яка їх ще й нинї відріжнює від всїх народів. Говорили всїлякими мовами; гнали одні наперід других, тиснули ся — щоби видїти, як бідний Назаретянин буде умирати яко злочинець межи злочинцями.

З оттаких то людий складала ся та велика товпа, але були межи ними і тисячі не-жидів, тисячі, що жидів ненавидїли і погорджали ними — Греки, Римляни, Араби, Сирийцї, Єгиптияни, Инди — всїх рвала та струя за собою, так, що здавало ся, що цїлий сьвіт буде вступлений при розпинаню на хресті.

Мимо того множества людий було якось страшно тихо, і лиш від часу до часу відозвав ся якийсь крик, затупотїли конї, або забренїла зброя. У кождого на лици було видко, що він спішить ся і що цікавий, як звичайно люди, котрі сподївають ся якоїсь страшної подїї, якогось нещастя або якоїсь битви.

Наконець почув Бен Гур в тій сторонї як башти далекий крик множества людий.

— Чуєш, вже ідуть! — відозвав ся один з єго товаришів.

Переходячі попри них люди станули і слухали, але коли почули, що той крик підходить близше, глянули одні по других і зі страхом пігнали дальше. Крик підходив що раз близше, аж воздух дрожав від него. Аж ось побачив Бен Гур, що слуги несуть Сімонїдеса в єго кріслї. Естера ішла з боку коло него, за нею несли заслонені ноші.

— Мир тобі, Сімонїдесе і тобі Естеро! — повитав їх Бен Гур приступаючи до них. — Коли ідете на Голгофту, то пустїть людий наперед, а я відтак поведу вас.

Сімонїдес глянув на него як би в глубокій задумі і сказав:

— Поговори з Валтазаром, я зроблю так як він — він онтам на ношах.

Бен Гур відхилив заслону від ноший, Єгиптиянин лежав так як би неживий, він пристав на то.

— Чи можемо єго видїти? спитав він слабим голосом.

— Назаретянина? Можемо, мусить переходити попри нас лиш на кілька кроків далеко.

— О Господи — відозвав ся старик з цїлої душі — ще раз, ще раз! — Ох який же страшний день для сьвіта!

Всї разом чекали під хатою, мало хто відозвав ся, може щоби не показати своїх чувств. Валтазар підняв ся на ношах спершись на одного слугу. Естера і Бен Гур стояли коло Сімонїдеса.

Товпа все ще ішла, тепер може ще численнїйша як перед тим. Від крику аж майже можна було оглухнути. Наконець надійшов похід з засудженим.

— Дивись, то іде Єрусалим! — промовив Бен Гур гірко.

Попереду ішла гурма хлопців, що викрикували: „Цар юдейский! Вступіть ся цареви юдейскому!"

Сімонїдес, глянувши на них, сказав: Горе місту Єрусалимови, коли ті стануть дїдичами!

За ними ішла сотня вояків в повній зброї, ступала кроком байдужно.

Відтак надійшов Назаретянин.

Здавало ся, що він вже близький смерти, що зробив крок, то здавало ся, що вже упаде. На шиї мав посторонок, на котрім висїла дошка з написию. Від єго босих ніг лишали ся криваві слїди на острім каміню, подерта одїж звисала з него і ледви що держала ся на нешитій спідници, на голову вбито єму немилосердний терновий вінець, а з ран від него сплывала єму кров по лици і аж волосє злипло ся від неї. Лице, де єго ще троха було видко, було блїде, як тїнь. Десь в містї упав був під тягаром хреста, котрий як засуджений мусїв сам нести аж на місце траченя; тепер ніс той хрест якийсь єго краян. Чотири вояки боронили єго від лютости народу; мимо того один або другий вда-

чи скасувати в громадах сїльских посередні вибори і завести вибори безпосередні? На се питане не могло правительство притакнути, а то зі взгляду на велику ріжницю в поглядах, яка і тепер тут проявила ся; не могло тим менше притакнути, що не було би відповідно завадити так велику противність в способах вибору до Ради державної і до соймів краєвих. А всеж-таки не хотїло правительство наперед противитись тому, коли-б в поодиноких краях було змагане завести безпосередні вибори.

То єсть та розвага, на котрій оперли ся постанови арт. 2. Коли-ж каже ся, що законодавство Ради державної робить ся зависимим від законодавства краєвого, то се на мій погляд не має основи. Не законодавство краєве буде постановляти, як вибирати до Ради державної; законодавство краєве останесь в границях свого автономічного круга дїланя і постановить лиш як вибирати до сойму, а законодавство державне лиш примінить до сего факту ординацию виборчу до Ради державної. Отже законодавство краєве не буде правно наперед рішати, лиш дасть наперед основу до унормованя державним законодавством способу вибору.

То суть гадки і мотиви, котрими руководило ся правительство при укладаню артикулу 2., а коли вже кінчу, то не можу не звернути уваги Палати на то, що правительство уважає ту постанову, над котрою веде ся нарада, за важну і мусить обставати за єї незміненим принятєм.

Перегляд полїтичний.

На вчерашнім засїданю Палати послів ухвалено, що виборець з нової курії виборчої мусить перебувати в однїй і тій самій громадї 6 місяцїв, коли хоче мати право вибору. Право вибору признано челяди 240 голосами против 8.

Розійшлась чутка, що проф. Менделеєв, славний хемік, має одержати в росийскім мінїстерстві просьвіти високу посаду. Менделеєв працює тепер над пляном школи середної, маючої сполучити в собі напрям ґімназияльний і реальний. Іменоване Менделеєва має стояти в звязи з сим проектом реформи шкіл середних в Росиї.

Президент Кріґер внаслїдок інтервенциї Анґлїї дарував кару чотиром членам реформового комітету в Йоганесбурзї, засудженим на смерть, але ще не знати, яку їм визначено кару.

Новинки.

Львів дня 1 мая 1896.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував рахункового практиканта Намістництва Ант. Фундакевича асистентом рахунковим Намістництва. — П. Мінїстер судівництва іменував судовими ад'юнктами: Вікалеса для Заставни, Вайсмана для Кіцманя, Григоровича для Сторожинця, Седельмаєра для Путилова, Майкснера для Серету, Калїнеска для Радівцїв та Мунтян і Ганкевича для Садаґури.

— **Перенесеня.** П. Мінїстер судівництва переніс судових ад'юнктів Гарта з Заставни до Кіцманя, Рапапорта з Кіцманя до Радівцїв, Пльона з Садаґури до Чернівцїв і Якубовича з Садаґури до Сучави.

— **Ц. к. Дирекция галицких почт** оповіщує, що з днем 5 мая с. р. отвирає ся в Кривчи над Сяном, в повітї перемискім, при тамошнім урядї почтовім стация телеґрафу з обмеженою службою денною.

— **Загальні збори** тов. взаимних обезпечень „Днїстер" відбувають ся нинї в великій сали Народного Дому. Рано о 8-ій годинї розпочали ся збори службою Божою відправленою в Успеньскій церкви.

— **Архієрейска візитация** щирецкого деканата розпічне ся дня 16 мая с. р. почавши від парохії Щирця.

— **Греко-кат. митрополичий ординарият у Львові** видав таке оповіщене: Після одержаних даних виемїґрувало в послїдних лїтах кількапайцять тисяч руских селян з всхідної Галичини до Бразилїї. Значна часть тих руских переселенцїв (до десять тисяч душ) осїла в полуднево-бразилїйскій провінциї Парана, на рільничих кольонїях, творячи кілька осад — але головно зібрало ся руске населене в великій осадї Rio Claro, недалеко котрої положені другі менші рускі осади. З причини що ті тисячі Русинів в Паранї не мають доси нїякого свого сьвященика і тим способом позбавлені майже всякого релїґійного і морального проводу — постановив митрополичий ординарият вислати там чим скорше хоч одного сьвященика і в тій цїли взиває тих безженних і вдівцїв з Всч. Духовеньства, котрі би, маючи духа пожертвованя для добра тих переселенцїв, схотїли обняти місце душпастиря в бразилїйскій рускій кольонїї Rio Claro, щоби чим скорше зголосили ся до митрополичого ординарияту, де одержать всякі потрібні інформациї і поясненя.

— **Наші еміґранти.** Як наші люди дають себе використовувати завірюючи ріжним дурисьвітам, видко з приміру, який лучив ся в сокальскім повітї: Именно пишуть звідтам: Недавно вибрало ся з села Ванева 14 родин, більше як 60 осіб до Бразилїї. Виїхали зі стациї в Белзї в дорогу до Гамбурґа, звідки обіцяв їх аґент Вайншток вислати на свій кошт до Парани. Зараз в Ярославі жандармерия задержала сих еміґрантів за-для браку пашпортів, бо староство в Сокали не хотїло їм видати длятого, що не мали анї потрібних гроший на дорогу анї карт корабельних. Один еміґрант а помічник аґента Вайнштока, Біляньский, вернув ся з жандармом до староства в Сокали по пашпорти, однак не дістав. Тогдї еміґранти поїхали в дальшу дорогу без пашпортів, бо Вайншток на-

рив єго або плюнув на него. Він анї не писнув — не жалував ся анї не просив ся, також і не споглянув, аж прийшов до тої хати, під котрою стояли Бен Гур і єго приятелї. Тих взяв глубокий жаль. Естера обняла батька, котрий — хоч як був сильної волї — сильно дрожав. Валтазар не міг говорити і повалив ся. Навіть Бен Гур крикнув: „Мій Боже, мій Боже!" В сїй хвили обернув ся Назаретянин, як коли-б глянув їм в їх серця, або почув ті слова і подивив ся на кождого з тої громадки таким поглядом, що они того через цїле своє житє не забули. Они відчули то, що він думав о них, не о собі, що єго завмираючі очи посилали їм благословенє, котрого не міг висказати словами.

— Де твої леґії, сину Гура? — спитав Сімонїдес, коли опамятав ся.

— То Анна знає лїпше!

— Як то, то они тебе покинули?

— Всї крім отсих двох!

— То вже все пропало, добрий чоловік мусить гинути!

Глубокий біль проявив ся на лици Сімонїдеса, голова повисла єму на груди, він щиро помагав Бен Гурови в єго змаганях, а тепер побачив, що єго надїя пропала на віки.

За Назаретянином ішло ще двох людий, що несли хрести.

— А ті хто? — спитав Бен Гур Галилейців.

— То розбійники, що мають гинути разом з Назаретянином — відповіли они.

Зараз за тими ішов в поході архієрей зі всїма віднаками свого достоїнства, окружений сторожею сьвятинї, відтак ішли по черзї висока Рада та богато сьвящеників в довгих, білих одежах з широкими, цьвітистими поясами.

— Зять Анни! — сказав Бен Гур показуючи на архієрея.

— Каяфа, я єго знаю! — відповів Сімонїдес і додав по хвили: А тепер я переконаний, знаю вже напевно, що той з написию на шиї, єсть тим, що каже напись: „Цар юдейский". Звичайний чоловік, мантій, злочинець, не мав нїколи такого походу. Дивись, за ним ідуть народи, Єрусалим Ізраїль! Тут єсть і ефод, одежа архієрея з пурпуровими яблоками ґранатовими і з золотими дзвіночками, котрої з того часу, як Юдея виходила витати Македонця, нїколи вже більше не було видко на улици: все то докази, що Назаретянин то цар юдейский. О, коби я так міг встати та іти за ним!

Бен Гур слухав єго здивований. Сімонїдес, як би аж тепер зміркував, що єго чувства перемогли єго, додав зараз живо:

— Поговори з Валтазаром! Підемо дальше, надходить зволоч єрусалимска.

Тут перебила єму Естера.

— Онтам ідуть якісь невісти, плачуть — хто они?

Коли глянули в ту сторону, де она показувала, побачили они чотири ридаючі невісти. Одна з них опирала ся на руку мужчини, трохи подібного до Назаретянина. Бен Гур відповів:

Той мужчина то найлюбійший ученик Назаретянина. Невіста, що опирає ся на него, то Марія, мати учителя, а тамті другі то невісти з Галилеї, що єму служили.

З сльозами в очах споглядала Естера за тою сумуючою громадкою, доки аж не щезла їй з очий.

— Ходїм, — відозвав ся Сімонїдес — ідїм за ним!

Бен Гур не чув того поклику. Одичїла товпа, жадна очевидно убийства, пригадала єму лагідність Назаретянина і ті многі добродійства, які він робив страдаючій людскости. Нараз прийшло єму на гадку, що і він винен єму вдяку; та-ж то він потїшав єго, коли єго відвели на певну смерть на ґалеру; та-ж то він минувшої недїлї уздоровив чудесним способом єго матїр і сестру; чи таки вже нїчого не можна зробити, щоби єго виратувати? Став собі докоряти, що міг би був більше зробити; треба єму було більше пильнувати Галилейцїв, тогди були би они остались єму вірними. Тепер же настала хвиля до дїла. Добре обдуманий напад міг би не лиш розїгнати товпу, але й зібрати весь нарід ізраїльский до борби і до пожаданого освободженя. Нагода минала з кождою хвилею. — Боже Авраама, чи-ж не можна вже нїчого вдїяти?!

Він добачив кількох Галилейцїв і побіг до них. — Ходїть за мною! — кликнув до них — мушу поговорити з вами.

Они послухали єго, а коли станули знов під хатою, він промовив до них: Ви з тих, що взяли мій меч і сказали, що готові бороти ся за свободу і будучого царя. Мечі маєте при собі, тепер пора їх ужити. Ідїть, шукайте своїх товаришів і скажіть їм, що я жду на них на місци розпятия на Голгофтї, спішіть ся! Назаретянин єсть царем, з ним гине свобода.

Они з почестию споглядали на него, але не рушились з місця.

— Чи ви не чули? — спитав він нетерпеливо.

Тогди один з них відповів:

— Сину Юди — они знали єго лиш під тим іменем — сину Юди, тебе хтось обманув. Назаретянин то не цар, у него нема царского духа. Ми були з ним при єго входї до Єрусалима, ми видїли єго в сьвятини, він завів нас і цїлий Ізраїль, вийшов із сьвятинї і не хотїв засїсти на престолї Давида. Він не цар, а Галилея не держить з ним. Нехай гине! А ти, сину Юди, слухай, ми маємо твої мечі і готові добути їх за свободу та цїла Галилея стоїть за нами. Скажи, що свобода твоєю цїлию, а ми зійдемось з тобою коло хреста.

* * *

Прийшла була хвиля, в котрій Бен Гур мав рішити ся. Коли-б був приняв предложене, коли-б був вимовив то слово — ми би може були мали иншу всесьвітну історию, але тогди не Бог, лиш люди були би рядили її судьбою — щось, чого не було і не буде. Єго взяло ся якесь таке чувство обаламученя, що він не міг собі того нїяк пояснити; пізнїйше казав, що то Назаретянин був причиною того. Коли той воскрес, переконав ся він, що єго смерть була конечною для укріпленя віри в воскресене, без котрої християнство не мало би основи.

Хвилеве обаламучене не дало єму прийти до нїякого рішеня; не знав, що робити і сказати. Закрив лице долонями і дрожав від внутрішної борби межи своєю волею а висшою силою.

— Ходи-ж, ходи, ми чекаємо на тебе! — кликав єго Сімонїдес, вже четвертий раз.

писав до Біляньского, що люди можуть їхати без пашпортів, а він буде їх дожидати в Осьвіцимі і відпровадить їх до Гамбурга. Еміґранти приїхали 18 с.м. до Осьвіцима. Тут Біляньский і Вайшток зажадали від кождого всїх гроший. Вісьмох еміґрантів віддали гроші в руки несовістних аґентів; прочі не хотїли сего зробити і вернули з грошем, який мали, до дому. Тимчасом, оба аґенти, видурившп гроші, щезли без слїду. З тих, що вернулись, кождий має родину, а тепер нужда гонить їх з хати до хати. Все майно своє продали і нинї, кромі маленької готївки в кишени, нїчого не мають. Субаґента Біляньского, через котрого стілько родин остає нині без хлїба і стріхи, мали власти пруські на жадане властий австрийских увязнити в Гамбурзї. Мимо таких відстрашаючих випадків селяни все таки продають ґрунти за безцїн і хотять вандрувати до Бразилії. Головні аґенти мають по селах помічників, що для зарібку пхають своїх братів в пропасть і в кігтї жидів-аґентів. Недавно власти арештували коваля Ґірґелю, котрий вів велику аґітацию між тамошними селянами.

— **Грізний пожар** вибух вчера рано на Жовківскій улици у Львові. Горів дах на однім будинку в фабрицї Бачевского. Пожар угасила міска сторожа огнева. Огонь счинив ся з незвістної причини; імовірно займило ся сїно зложене коло комина. Шкода виносить звиж 1000 зр.

— **Громадску крамницю** заложили собі громадяни Пізнанки гнилої в повітї скалатскім а дохід з неї призначили па будову церкви. Крамниця розвивае ся доси зовсїм добре і щоденний торг виносить пересїчно 8 зр. Управитель крамницї купує у селян також покладки і тим способом відбирає спекулянтам нагоду використовувати селян.

— **Страшна пригода** лучила ся в Гумнисках коло Теребовлї. Минувшого тиждня господар Йосиф Трендовацкий, 55-лїтний чоловік, будив свого 21-лїтного сина, відобраного сего року до войска. Син отягав ся вставати і щось гам відворкнув батькови. Батько пішов до воза, взяв орчик і ударив сина по голові два рази так сильно, що той до години помер. Тогдї взяв отець довгий ніж з коси і розпоров собі живіт.

— **О. Ізидор Воробкевич**, звістний буковиньско-руский поет і композитор іменований сими днями архипресвитером-ставрофором при черновецкій православний капітулї.

— **Постник Суччі**, про котрого ми оногди доносили, що скінчив свій 30-дневний піст, не видержав его, бо як пишуть віденьскі часописи, мали его прихопити вже в 25-тім дни посту на горячім учинку: їв велику порцию волового печеного мяса. Комітет, що наглядав постника зарядив слїдство, чи то правда, бо не вірить дневникарским донесеням.

— **Війна нафтярів.** В суботу минувшого тиждня скінчив ся перед станїславівским судом присяжних цікавий процес. Два підприємцї нафтярскі з Пасїчної, надвірняньского повіта, Адольф Мілер і Рудольф Вільнер вели з собою довго спір о уживане дороги, ведучої через нафтову полосу Мілера, бо Вільнер доказував, що має право тамтуди переїздити з возами, а Мілер уважав то право лише за своє власне. Справа оперла ся о повітовий суд, котрий орік, що Вільнер може й дальше уживати дороги на ґрунтї Мілера. Вправдї Мілер мусїв супротив того уступити і услухати ухвали суду, однако не поминув ні одної нагоди, щоби лише докучити нелюбому сусїдови. Дня 10 цьвітня с. р. прийшло навіть до того, що Мілер велїв загородити дорогу, котрою того дня Вільнер хотів перевозити материял з одної розібраної вежі вертничої. Звідси прийшло до бійки, серед котрої управитель копальнї Мілера, Б. вимірив до Вільнера револьвер. Однако Вільнер відхилив ся, а куля поцїлила одного робітника, Гаврилюка, що за ним стояв. Робітника тяжко скалїчило в рамя. По дводневій розправі трибунал увільнив управителя копальнї від обжалованя о злочин тяжкої ушкоди тїла, а засудив его за неосторожність з оружием на кару 14-дневного арешту.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Париж 1 мая. Палата послів ухвалила новому кабінетови вотум довіря.

Петербург 1 мая. Приїхав тут репрезентант Хіни Лї-Гунґ-Чанґ; его повитано з військовою почестию.

Монахів 1 мая. Звістний історик Ґефкен удушив ся при пожарі, який настав в его комнатї наслїдком вибуху лямпи.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1896, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·00	4·40	9·55	6·45	—
Підволочиск	6·00	2·11	—	—	9·30	10·45	—
Підвол. з Підз.	6·14	2·25	—	—	9·48	11·12	—
Черновець	6·10	—	—	10·15	2·45	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·25	—	—	—
Велзця	—	—	—	9·15	—	—	—
Мушини на Тарнів	8·40	11·00	—	4·40	—	6·45[1]	—
Гребенова [2])	—	—	—	—	9·35	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	5·22	9·35	3·05	7·22
Зимної Води [4])	—	—	—	—	1·32	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	1·20	—	—
Брухович [6])	—	—	—	—	3·20	—	—
Янова [7])	—	—	—	9·45	3·00	8·55	—
Янова	—	—	—	9.45[8]	1·05[9]	3·00[10]	6·25[8]

[1]) Від 1 червня до 30 вересня. [2]) Від 10 липня до 31 серпня. [3]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [6]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [7]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня кождого дня. [8]) Від 16 червня до 31 серпня що день. [9]) Від 16 червня до 31 серпня в недїлї і сьвята. [10]) Від 16 червня до 31 серпня в тиждневі дни.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	8·55	6·55	9·30	—
Підволочиск	2.34	10·05	—	8·05	510	—	—
Підвол. з Підз.	2.18	9·50	—	7·42	4·45	—	—
Черновець	9·5	—	—	2·01	7·28	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	6·13	—	—	—
Белзця	—	—	—	—	5·45	—	—
Мушини на Тарнів	5·10[1]	—	—	8·55[2]	6·55	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·51[3]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·00	1·51[4]	10·10
Брухович [5])	—	—	—	—	—	8·03	—
Врухович [6])	—	—	—	—	—	8·25	—
Янова	—	—	—	7·50[7]	—	5·28[8]	8·54[8]
Янова [9])	—	—	—	—	1.10	7·48	—

[1]) Від 25 червня до 15 вересня. [2]) Від 1 червня до 30 вересня. [3]) Від 10 липня до 31 серпня. [4]) Зі Сколього тілько від 1 мая до 30 вересня. [5]) Від 1 мая до 25 червня і від 15 серпня до 6 вересня. [6]) Від 26 червня до 14 серпня. [7]) Цїлий рік. [8]) Від 16 червня до 31 серпня. [9]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Мимо волї ішов він за крісолом, та за ношами. Естера ішла з боку коло него.

Як Валтазар і его мудрий товариш в пустини, дав ся тепер і Бен Гур вести висшій силї.

Глава сорок друга.

Коли товариство — Валтазар, Сімонїдес, Бен Гур, Естера і оба Галилейцї — стануло на місци, призначенім на розпятє, взяв Бен Гур на себе, вишукати їм, де би могли стануги. Як єму удало ся повести їх через товпу, не знав так само, як і не знав, в котру сторону пустили ся були і як довго ішли. В такім станї, в якім був, негоден був, як би дитина, не допустити до страшного злочину, котрого мав бути сьвідком. Наміри божі для нас завсігди недослїдимі, але не більше недослїдимі як способи, котрими він уміє їх осягати і зробити зрозумілими нашій вірі.

Бен Гур і его товариші станули. Нараз то обаламучене, яке его було взяло ся, щезло і він міг все тим докладнїйше видїти. Вершок Голгофти подобав на трупячу голову, був сухий і повен пороху, крім кількох змарнїлих корчиків ізопу не росло на нїм нїчого. Місце на розпятє, вибране на найвисшім вершку горба, було окружене живим муром з людий, котрим римскі вояки не давали дальшого приступу. Они були під проводом сотника. Бен Грр видобув ся аж на сам край, де ще вільно було стояти. Куди не глянув, нїгде порожного місця, нїгде скали або якоїсь зелени, лиш самі лиця, тисячі а тисячі, ба, сотки тисячів. У трох мілїонів людий, байдужних на долю розбійників, але дуже цїкавих, що стане ся з Назаретянином, забило ся серце з ненависти, страху або цїкавости, а тим часом его серце обнимало їх божою любовою, ішло на смерть за них.

На горбі, так високо, що его далеко було видко, стояв архієрей в своїй пишній одежи. Ще висше, на вершку, так, щоби его всї видїли, стояв похилений, страдаючий, мовчаливий Назаретянин. Один з вояків дав єму на посьміховиско тростину в руки замість берла. Зробив ся крик, поиеслись сьміхи і проклятя. Чоловік, лиш чоловік, о читателю, був би на той вибух пристрасти стратив і послїдний останок любови для свого роду!

Всїх очи звернули ся на Назаретянина. В Бен Гурі — чи то від милосердия, чи з якоїсь иншої причини — наставала внутрішна переміна. Его взялось якесь чувство, котре давало єму силу зносити муки духа і страдане тїла, смерть здавала ся єму пожаданим переходом до лїпшого житя — може до житя душі, як казав Валтазар. Став понимати, що посланием Назаретянина було завести тих, що его люблять, до того царства, яке приготовлено для него і тих, що з ним. І єму здавало ся, що чує в дусї слова Назаретянина, котрі колись чув від него, але не розумів їх: „Я воскресением і житєм!

Слова ті повні глубокого значіня раз по-раз пригадувались єму в дусї, а він дивлячись на ту постать на горбі питав ся в дусї: „Хто воскресением — хто житєм?

— „Я!“ — здавало ся єму, що так говорить до него та постать. І его взялось якесь чувство спокою, якого доси не знав, спокою, що робить конець всїм сумнївам і єсть початком віри, любови і переконаня.

Аж ось роздали ся глухі удари молотків і Бен Гур пробудив ся із своєї задуми. Глянув і побачив, як кількох вояків і сокирників лагодили хрести. Ями на них вже були викопані.

— Підганяй їх! — відозвав ся архієрей до сотника. — Засуджені мусять згинути і бути похоронені ще перед заходом сонця, щоби край не став нечистий. Так велить закон.

Якийсь лїпшого серця вояк приступив до Назаретянина і давав єму напити ся; але він не хотїв. Відтак приступив другий, здоймив єму дошку з написию з шиї і прибив на хрестї. Приготовленя скінчили ся.

— Хрести вже готові! — сказав сотник до адхієрея, а той відповів:

— Богохульника насамперед брати. Він син божий, то чей сам себе виратує. Побачимо!

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.